

**UNIVERSITATEA BABEȘ – BOLYAI DIN CLUJ-NAPOCA
FACULTATEA DE TEOLOGIE REFORMATĂ**

REZUMAT TEZĂ DE DOCTORAT

Semnificația termenului ἐκκλησία cu implicații practice
în comunitatea noii creații

**Coordonator științific:
Prof. univ. dr. Molnár János**

**Doctorand:
Beniamin-Ioan Poduț**

2014

CUPRINS

Introducere	3
Ecclesiologia ca ramură a teologiei creștine.....	4
Semnificația termenului ἐκκλησία.....	5
Unde este biserica?	7
Diferența dintre biserica universală și biserica locală	7
Aspectul universal al bisericii.....	8
Aspectul local al bisericii.....	9
Biserica și misiunea văzute în trei dimensiuni.....	9
Dimensiunea verticală, spre Dumnezeu: închinarea.....	10
Dimensiunea orizontală spre biserică: comunitatea.....	11
Dimensiunea spre lume: misiunea.....	14
Biserica și Împărăția lui Dumnezeu.....	18
Puterea lui Dumnezeu manifestată în viața Bisericii oferă o viziune holistică asupra slujirii.....	20
Bibliografie.....	30

REZUMAT TEZĂ DE DOCTORAT

Cuvinte cheie:

Biserică, Sfânta Scriptură, Comunitate, Viziune, Pasiune, Misiune, Mandat, Evanghelie, Isus Cristos, Dumnezeu, Duhul Sfânt, Generație, Societate, Sfințenie, Reconciliere, Răscumpărare, Putere, Creație, Model, Motivațional, Semificație, Formare, Vizionari, Chemare, Perspectivă, Trezire Sprituală, Societate, Martori, Implicații, Autoritate, Holistic, Abordare, Formare, Dimensiune, Noua Creație, Împărăție, Concept, Controverse, Credință, Impact, Transformare, Istorie, Providență, Susținere.

Introducere

Motivul pentru care am ales să studiez acest subiect este determinat tocmai de durerea pe care o port în suflet pentru Biserica lui Cristos din zilele noastre, care s-a resemnat, mulțumindu-se să rămână într-un cadru bisericesc, în care confortul și mulțumirea de sine a dus la „obezitate spirituală”. Acest efect nedorit a venit tocmai pe fondul consumului de programe în care membrii bisericii au devenit, mai degrabă, consumatori decât producători. Subiectul propus în lucrarea de față implică, în primul rând, perspectiva biblică asupra Bisericii lui Cristos, cât și partea practică, referindu-ne în mod direct la misiunea bisericii. Cu trecerea anilor, conceptul de misiune a suferit o denaturare, atât în ce privește esența, cât și implicațiile acestuia. Pe de altă parte, conceptul de misiune în mileniul trei nu mai prezintă interes major din partea credincioșilor. Din păcate, o asemenea mentalitate împânzește tot mai mult sfera creștină, ceea ce nu era caracteristic primului veac. Implicațiile acestei omiteri în a îndeplini Marea Poruncă nu se opresc doar aici, ci atrag după sine sfidarea legilor lui Dumnezeu găsite pe paginile Bibliei.

Înainte de înălțarea Sa la cer, Cristos a lăsat acestei „națiuni” care poartă numele de Biserica lui Cristos un mandat, și anume, Marea Trimitere (Matei 28:18:20, Marcu 16:15-

20; Fapte 1:8). Cele două concepte, și anume, Biserica și Misiunea se contopesc unul în altul, ba mai mult ele sunt într-o relație indispensabilă și nu pot să existe unul fără celălalt. A spune biserică fără misiune este ca și cum am spune misiune fără biserică, ceea ce este un surogat. Cele două sunt chemate să fie una, de fapt, ele au fost create pentru a trăi într-o comuniune și a contribui la răspândirea Împărăției lui Dumnezeu pe acest pământ.

Mandatul pe care Biserica l-a primit de la Cristos nu este unul opțional, având libertatea de a alege sau de a respinge. Împlinirea acestui mandat face, de fapt, ca biserica să fie biserică, iar respingerea mandatului primit duce la negarea autenticității ei și, în cele din urmă, la încetarea existenței ei (vorbim aici, în mod special, de biserica locală). A respinge mandatul pe care biserica îl are nu este doar o dovadă a încetării ei, dar mai mult, aceasta dovedește faptul că biserica sfidează autoritatea Scripturilor și a poruncilor lui Dumnezeu. Marea Poruncă nu este o bucată de hârtie pe care noi o moștenim astăzi după mai multe secole, ci este chiar Cuvântul lui Cristos dat Bisericii Lui.

Ecclesiologia ca ramură a teologiei creștine

Cea mai mare provocare a bisericii secolului al XXI-lea se referă la felul în care biserica își definește natura și misiunea. De-a lungul vremurilor, biserica a definit în mod repetat natura triunică a lui Dumnezeu, autoritatea deplină a Scripturilor, persoana și lucrarea lui Cristos, însă nu a ajuns încă la o rezoluție adecvată în ceea ce privește problemele implicate în însăși definirea ei ca biserică. Unul din rezultatele evidente ale acestui eșec este dezechilibrul răspândit și care se resimte în fiecare parte a trupului lui Cristos. De vreme ce biserica nu se cunoaște pe sine însăși, ea nu poate să se recunoască. De vreme

ce biserica nu își înțelege propria ei menire, această neînțelegere duce la neîmplinirea mandatului primit din partea lui Dumnezeu.

Mai mult decât acest interes pentru ecclesiologie, în general, în ultimii ani, mulți teologi și-au început studiile asupra ecclesiologiei prin concentrarea pe misiunea bisericii, vorbind astfel despre biserică în termeni dinamici. Cu toate că teologii contemporani și cercetătorii Bibliei sunt de acord că trebuie să ne revizuim studiul asupra doctrinei despre biserică pentru a putea înțelege ce este biserica și care este misiunea bisericii în lumea de azi, deci cu toate aceste interese pentru doctrina teologică, există astăzi încă multă confuzie legată de biserică. O parte a aspectelor greșit înțelese rezultă din utilizările multiple ale termenului *biserică*. Având în vedere ambivalența fenomenului, o ecclesiologie relevantă trebuie să prezinte atât *premise normative dogmatică* cât și *realitatea empirică* într-o manieră care să ne permită explicarea condițiilor care duc la acest fenomen distinctiv și care să facă inteligibilă legitimitatea și realitatea formelor actuale. În orice sondaj metodologic, trebuie să ne concentrăm asupra a ceea ce înseamnă biserica cu adevărat, ce anume o distinge, ce funcții are, unde poate fi găsită și ce semnificație are în contextul secular.

Semnificația termenului ἐκκλησία

Cuvântul „biserică” în Noul Testament este tradus din grecescul „ἐκκλησία” care provine din două cuvinte „ek” însemnând “afară” și „kaleo” însemnând „a chema.” Singurele două exemple din Evanghelia lui Matei când Isus a folosit cuvântul *ekklesia* se găsesc în 16:18 și 18:17. Pavel folosește cuvântul *ekklesia* mai mult decât oricare alt autor al Noului Testament, deoarece ce majoritatea scrierilor sale sunt scrisori adresate specific

adunărilor locale de credincioși. Pe lângă referințele despre biserici în orașe specifice, există, de asemenea, referințe despre întâlniri ale bisericii în case particulare. Când le trimite salutări credincioșilor, Priscilla și Aquila, Pavel salută, de asemenea, și „biserica din casa lor” (Romani 16:5; 1 Corinteni 16:19; Coloseni 4:15).

Cuvântul grecesc *ekklesia* este folosit de aproximativ 114 ori în Noul Testament, din care, de 24 de ori în cartea Faptelor Apostolilor. Totuși, biserica Noului Testament folosea termenul grec *ekklesia*, care se referea mai mult la o adunare locală de credincioși și nicidecum la o clădire.

În greaca veche cuvântul *ekklesia* poate fi întâlnit în scrierile unor autori cum ar fi Herodot, Thucydide, Xenophon, Platon, și Euripide (începând cu secolul al V-lea î.d. H.). În greaca veche, „*ekklesia*” însemna „o adunare de cetățeni strânși laolaltă de adunarea legislativă.” În Israel adunarea legislativă era alcătuită, la început, de către bătrânii fiecărui grup familial.

Septuaginta folosește *ekklesia* pentru a traduce în limba greacă cuvântul ebraic *qahal*, care înseamnă adunare. Atât cuvântul *ekklesia* cât și cuvântul *qahal* denotă o adunare, mai degrabă, decât o „congregație”.

Utilizările cuvântului *ekklesia* în scripturile evreiești sunt văzute de majoritatea teologilor creștini ca și cum nu s-ar referi la biserică în mod specific (în context, ele se referă la o adunare specifică pentru un anumit scop), deși mulți din acești teologi privesc poporul evreu ca fiind „poporul lui Dumnezeu”, o adunare prefigurativă, un prototip sau o mică profetie vie a ceea ce într-o zi va fi Biserica Creștină.

Aceste definiții ne oferă o înțelegere asupra faptului că biserica prin însăși natura ei este chemată să existe atât într-o clădire cât și în afara ei. Biserica lui Cristos prin însăși

natura ei este o biserică misionară, care este chemată să iasă în lume și să împlinească scopul pentru care a fost creată.

Unde este biserica?

Cu alte cuvinte, nu trebuie să ne întrebăm doar *ce* este biserica, ci și *unde* este biserica. Biserica poate fi găsită acolo unde se află sfinții și unde ei își împlinesc chemarea de la Dumnezeu. Prezența lui Dumnezeu ne face poporul Său, prezența lui Cristos constituie biserica ca templu al Său, zidit pe pietre vii, unite cu El care este Piatra aleasă a lui Dumnezeu (1 Petru 2:4-6).

Biserica este parte a planului de răscumpărare a lui Dumnezeu. Ea nu este doar o părtășie vizibilă a mântuirii lui Dumnezeu, ci este și contextul în care se poate trăi mântuirea și experimenta noua viață. Biserica se întâlnește pentru că este chemată să fie împreună în Cristos. Biserica își are existența și esența în Cristos. Aceasta pentru că Dumnezeu a acționat o dată pentru totdeauna pentru mântuirea oamenilor prin moartea și învierea Sa.

Diferența dintre biserica universală și biserica locală

Atunci când vorbim despre biserică, știm că biserica implică două aspecte: aspectul universal și cel local. Din punct de vedere universal, biserica este una singură. Totuși, din punct de vedere local, existența bisericii este exprimată în mai multe locuri. Prin urmare, biserica universală devine expresie a mai multor biserici locale. Unii gânditori găsesc în Scriptură diferențierea clasică dintre biserica universală (sau invizibilă) și cea locală (sau

vizibilă). Această diferențiere, care a apărut o dată cu Augustine, a fost prima dată enunțată clar de către Martin Luther, și apoi încorporată de către John Calvin în teologia sa. Mărturisirea de la Westminster definește biserica ca fiind universală și locală, recunoscând cele două aspecte, dar vorbind despre ele în mod distinct.

Aspectul universal al bisericii

Biserica universală este alcătuită din toți credincioșii de pe întreg pământul și din toate timpurile. În ciuda faptului că ei trăiesc în orașe diferite, în țări diferite, sau au trăit în secole diferite, ei sunt una în Cristos și parte a bisericii. (Timotei 3:15; Efeseni 1:22, 23; Evrei 12:23). Pavel spune „Cristos a iubit biserica și s-a dat pe Sine Însuși pentru ea” (Efeseni 5:25) și mai departe „Dumnezeu a dat pe unii apostoli, pe alții prooroci, apoi învățători” (1 Corinteni 12:28). În acest ultim verset, el menționează pe „apostoli,” care nu aparțineau de o biserică specifică, ci de biserica universală. Trupul lui Cristos este unit, chiar dacă este alcătuit din mai multe părți; acestea formează un singur trup. Biserica universală totală va fi unificată la Cina de la Nunta Mielului (Apocalipsa 19:6-9) care va avea loc după răpirea bisericii.

Așa cum am văzut, biserica universală este alcătuită din toți credincioșii din toate timpurile. Acești credincioși fac parte dintr-o anumită biserică, pe care am numit-o locală. Nu putem vorbi despre biserica locală și misiunea sa fără a face o referință la biserica universală; biserica locală există datorită existenței bisericii universale. Dacă biserica universală nu ar fi existat, nu am fi putut vorbi despre biserica locală și misiunea ei.

Aspectul local al bisericii

Biserica universală este în mod invariabil exprimată prin biserica locală. Biserica va fi întotdeauna o adunare a credincioșilor într-o anumită locație. Conform cu aceasta, biserica locală nu este doar o parte sau un fragment al bisericii universale. Totuși, ea nu este o parte mai puțin importantă sau inferioară bisericii ca întreg. Mai degrabă, este biserica totală în expresia sa individuală. Totuși, fiecare adunare locală, mică sau mare, este biserica lui Isus Cristos și, prin urmare, este completă în El. Când adunarea locală de credincioși se întrunește într-o locație specifică, biserica locală este cea mai concretă expresie a poporului legământului. Creștinii aparțin de o anumită biserică, incluzând aici poporul lui Dumnezeu dintr-o anumită comunitate care s-au adunat laolaltă (Romani 16:16; Faptele Apostolilor 5:11; 8:1; 13:1; 14:23; 15:22; Apocalipsa 1:11).

Biserica și misiunea văzute în trei dimensiuni

Așa cum am arătat în discuția anterioară despre biserică, este imposibil să vorbim despre responsabilitatea credincioșilor în cadrul părtășiei bisericii fără a accentua, de asemenea, că o parte a activității lor trebuie dezvoltată în trei dimensiuni. Nu putem vorbi despre misiunea bisericii ca despre o lucrare eficientă până când nu avem o comunitate funcțională; la fel, nu putem avea o comunitate funcțională până când nu avem oameni în biserică care Îl slăvesc pe Dumnezeu cu toată inima lor. Acești trei piloni „închinare”, „comunitate” și „misiune” sunt foarte importanți pentru o biserică sănătoasă.

Lucrarea pentru Dumnezeu implică mai mult relația noastră cu Dumnezeu sau, cu alte cuvinte, închinarea noastră înaintea lui Dumnezeu. Închinarea nu este o opțiune, este o poruncă des întâlnită în Biblie, iar dacă dorim să avem o biserică matură din punct de

vedere spiritual, și sănătoasă, în același timp, atunci trebuie, în primul rând, să ne închinăm Lui. Când am ales să ne închinăm lui Dumnezeu, următorul pas pe care trebuie să îl facem este să avem o părtășie bună unii cu alții și să creștem sau să ne maturizăm împreună. Lucrarea pentru credincioși implică mai mult comunitatea noastră sau întărirea bisericii, cum să ne maturizăm sau cum să ne slujim unul pe altul. Lucrarea pentru lume implică mandatul nostru de misiune. Acest mandat este încredințat și îndeplinit de către biserica locală care a primit mandatul de la Isus. Aceste trei dimensiuni se interrelaționează și se întrepătrund. Însă ele pot apărea, de asemenea, și în mod separat. Ele sunt fundamentale pentru alte metode prin care activitățile care trebuie desfășurate de biserică se pot diferenția. Apare o problemă în momentul în care una din aceste trei dimensiuni este neglijată, devine singura dimensiune a vieții creștine sau este deconectată de celelalte dimensiuni ale întregii noastre misiuni.

Dimensiunea verticală, spre Dumnezeu: închinarea

Semnificația închinării creștine poate fi văzută cel mai bine în lumina bazei sale teologice. Aceste puncte doctrinare sunt parte a revelației biblice totale, însă elementele speciale ale credinței creștine dau un anumit caracter distinctiv închinării bisericii. Noi trebuie să fim comunitatea oamenilor lui Dumnezeu care Îi aduce glorie Lui. „Noi ne închinăm lui Dumnezeu pentru că Dumnezeu ne-a creat pentru aceasta.” În cartea Genesei 1:26-27, autorul ne spune că Dumnezeu ne-a creat după chipul Său, ceea ce înseamnă că noi suntem capabili să ne închinăm înaintea Lui și ori de câte ori facem acest lucru ne împlinim scopul pentru care am fost creați.

Nu doar că Dumnezeu ne-a creat pentru a-L lăuda, dar El ne-a și poruncit să ne închinăm Lui. Dacă ne uităm în Scriptură, vom vedea că primele patru din Cele 10 Porunci au de-a face cu închinarea. Închinarea înseamnă să Îl lauzi pe Cel ce este vrednic. Prin urmare, doar Dumnezeul triunic trebuie să constituie centrul închinării adevărate. Natura lui Dumnezeu determină felul în care trebuie să Îl slujim. Așadar, închinarea creștină nu înseamnă doar să îi oferim tot ce suntem unui Dumnezeu Sfânt. Este un răspuns intenționat de laudă, mulțumire și adorare a lui Dumnezeu, Cel revelat în Cuvânt, făcut cunoscut și accesibil nouă prin Isus Cristos și mărturisit în inimile noastre de către Duhul Sfânt.

Așa cum am afirmat anterior, închinarea este un act prin care credincioșii vin să Îl laude pe Dumnezeul lor. Închinarea nu este doar un act, ci și o poruncă prin care Dumnezeu cere poporului Său să Îl laude. Adevărata închinare îi aduce pe oameni într-o relație mai strânsă cu Dumnezeu. După această experiență credincioșii Îl cunosc mai mult pe Dumnezeu, deoarece în închinare oamenii nu doar Îl laudă, ci au o nouă oportunitate de a-L cunoaște, iar cunoașterea Lui aduce transformare. Nu putem vorbi despre o viață bună a comunității sau misiune făcută cu pasiune până când credincioșii care fac parte din biserica locală nu învață să se închine lui Dumnezeu.

Dimensiunea orizontală spre biserică: comunitatea

Rasa umană a fost creată pentru a trăi în părtășie, comunitate, însă este împărțită oriunde. Planul lui Dumnezeu, prin Cristos, are menirea de a ne restaura și în vederea unei vieți trăite în comun în care diversitatea să întărească comunitatea și viceversa. Biserica este exact acel loc, în care intenționează Dumnezeu, ca această nouă viață să fie modelată. În

cuvintele lui Dietrich Bonhoeffer, „biserica este expresia existenței lui Cristos ca biserică-comunitate.” În ciuda pioșeniei individualiste a multora din practicile și convingerile religioase, întărite de individualismul societății contemporane, adunarea locală a creștinilor în jurul lucrurilor lui Cristos este „unitatea ireductibilă a creștinătății”, nu cea individuală. Mai mult decât atât, această adunare locală nu există pentru a se izola, ci pentru a trăi în comunitate cu adunările locale, mai degrabă, decât a trăi în spatele practicilor religioase, a lucrurilor lui Cristos. În calitate de comunitate care avem părtășie, Cristos ne cheamă să ne zidim unul pe altul. Noi trebuie să ne slujim unul pe altul și să venim în întâmpinarea nevoilor materiale și spirituale ale celui de lângă noi.

Există mai multe mijloace prin care membrii unei biserici pot să fie edificați. Unul din ele este părtășia. Cuvântul grecesc *koinonia* (și cuvintele asemănătoare lui) înseamnă a deține în comun. Cuvântul a fost aplicat în gândirea grecească la orice tip de activitate legală, socială, civică și religioasă care aveau un element comun ce era împărtășit sau care afecta toți participanții. Noul Testament vorbește despre *koinonia*, în mod literal, care înseamnă a avea sau a deține toate lucrurile în comun. Și într-adevăr, conform pasajului din Fapte 2-5, membrii bisericii primare dețineau chiar și posesiunile lor materiale în comun. Contribuția posesiunilor materiale la nevoile celorlalți este numită *koinonia*, părtășie; aceasta este cea mai frecventă utilizare a cuvântului în Noul Testament. Răspunsul bisericii la harul lui Dumnezeu și lauda către Domnul, conform 2 Corinteni 8-9; Romani 12:13; 15:26; Evrei 13:16, este exprimată prin dărnicie. Părtășia unul cu altul are la bază părtășia cu Dumnezeu (1 Ioan 1:6-7). Creștinii sunt una în Cristos, deci ei aleg să manifeste dinamica și efectele acelei relații în viețile lor împreună cu ceilalți creștini.

Biserica își întărește membrii și prin instruire sau învățătură. Epistolele pauline descriu adesea lucrarea de învățătură sau instruire prin cuvântul „edificare”, folosind imaginea construirii unei clădiri. Edificarea înseamnă, în primul rând, „actul construirii”, dar și „clădirea” finalizată. „A edifica” înseamnă „a construi, a zidi, a ridica.” Aceste cuvinte sunt folosite în sensul literal în Noul Testament, însă pe noi ne interesează sensul metaforic, adică o zidire spirituală. Baza acestui sens metaforic este comparația bisericii cu o clădire (1 Corinteni 3:9-12), în mod special, cu un templu (1 Corinteni 3:16; 1 Petru 2:5; Efeseni 2:20-22). Terminologia grecească din Efeseni 4:11 aduce „păstorii și învățătorii” într-o relație strânsă ca o categorie distinctă față de grupul precedent. Învățătorii împart cu păstorii lucrarea edificării credincioșilor. Învățătorii erau, în mod special, asociați cu instruirea morală și aplicarea practică a descoperirii spirituale. Marea majoritate a utilizărilor substantivului *didaskolos* (învățător) în Noul Testament se găsește în Evanghelii și se referă la Isus, care era adesea numit cu acest titlu (Matei 8:19; Marcu 4:34).

Predicarea este un alt mijloc care a fost folosit de biserică încă de la începuturile ei. Importanța predicării poate fi indicată prin faptul că cuvintele care se referă la predicare se întâlnesc de peste 120 de ori în Noul Testament. Este un fapt universal recunoscut de către cercetătorii de astăzi că termenul ”a predica” (*kerygma*), din 1 Corinteni 1:18-25, se referă la mesajul predicat, mai degrabă, decât la actul de a predica. Cuvântul a fost utilizat de către greci pentru proclamarea unui mesaj, însă nu putea să cuprindă și actul predicării în sine (Luca 11:32). Esența predicării apostolice este Isus Cristos. Prin predicarea Cuvântului lui Dumnezeu, oamenii se întorc la El și prin același Cuvânt predicat, oamenii din biserica lui Cristos pot să se maturizeze. Oamenii sunt ființe

sociale, create pentru a avea comuniune, comuniune cu Dumnezeu și comuniune unii cu alții. În biserica locală putem întâlni și acest aspect al vieții creștine. Aici credincioșii citesc din Biblie, se roagă împreună, se încurajează unul pe altul, ș.a.m.d.. Scopul acestei comuniuni este de a crește în cunoașterea lui Dumnezeu și de pregătire pentru îndeplinirea mandatului pe care biserica locală îl are. O biserică locală nu poate trimite oameni în misiune până când nu învață să se închine lui Dumnezeu și să își edifice membrii. Din păcate, multe biserici nu au o închinare adevărată și o părtășie sinceră, iar acest lucru se poate vedea în activitatea lor. Este imposibil să Îl cunoști pe Dumnezeu prin închinare și o viață de părtășie și la urmă să rămâi inactiv. Poate acesta este motivul pentru care multe biserici nu sunt implicate direct în misiune. Pe de altă parte, dacă o biserică manifestă o viață de închinare și părtășie strânsă nu va rămâne între cei patru pereți, ci va ieși afară și își va îndeplini mandatul ce i s-a încredințat.

Dimensiunea spre lume: misiunea

În Biblie, „misiunea este activitatea divină de a trimite intermediari, fie supranaturali fie umani, pentru a vesti sau a face voia lui Dumnezeu astfel ca scopurile judecății și răscumpărării Sale să fie împlinite.” Acest concept biblic despre misiune este exprimat prin utilizarea verbelor care înseamnă „a trimite”, avându-L, de obicei, pe Dumnezeu ca subiect exprimat.

- **Misiunea în Vechiul Testament**

Chiar de la începutul Vechiului Testament putem vedea că există acea preocupare că toate națiunile pământului să creadă în Fiul Făgăduinței care urma să vină, în Cel care se

va naște prin sămânța femeii Eva, prin familia lui Sem și pe linia lui Avraam, Isaac, Iacov și David. Mesajul Vechiului Testament este atât universal cât și internațional în abordarea sa. Acest aspect este foarte clar încă din Geneza capitolele 1 la 11 care include o audiență universală. Claritatea acestui aspect mai reiese și din faptul că Dumnezeu Cel viu i-a dat prima mare poruncă lui Avraam atunci când l-a ales să fie un instrument în Mâna Lui.

Istoria poporului Israel este o istorie a misiunii. Înregistrarea misiunii colective a poporului Israel a început cu fascinanta poveste adevărată a unei misiuni personale, misiunea lui Avraam, Geneza 12:1-3.

Dumnezeu a fost întotdeauna Dumnezeu națiunilor, deci în mod firesc El se întoarce înspre națiuni. Rolul special al lui Israel nu a fost acela de a ascunde mântuirea de celelalte națiuni, ci dimpotrivă de a o răspândi tuturor. În Avraam, „toate națiunile pământului vor fi binecuvântate” (Geneza 18:18). Dumnezeu a ales Israelul în Vechiul Testament pentru a fi intermediatorul prin care El își va descoperi Numele și gloria către celelalte națiuni.

O trecere în revistă a Vechiului Testament demonstrează că subiectul misiunii, în sensul lui larg, este punctul central. Conform Vechiului Testament, misiunea a început cu Avraam atunci când Dumnezeu l-a chemat. Misiunea pe care a început-o Avraam a fost dată mai departe la descendenții lui Avraam și în sfârșit la toate națiunile. Așa cum s-a putut vedea, misiunea nu este un fenomen ascuns de paginile Vechiului Testament; mai mult, misiunea ca și concept întâlnit în Vechiul Testament stă ca un fundament puternic pentru misiunea nou testamentală.

- Misiunea creștină timpurie și Isus

Misiunea creștină timpurie nu poate fi înțeleasă fără persoana, lucrarea, moartea, învierea și mandatul lui Isus. Viziunea lui Isus are la bază misiunea Sa, și pe măsură ce se apropie și își trăiește misiunea, viziunea Sa se lărgeste. El este portretizat ca unul trimis la oile pierdute ale Casei lui Israel, însă în calitate de păstor El trebuie să le caute, să se întâlnească cu ele, să le salveze și să le poarte pe brațele Sale. El a proclamat că a fost trimis de către Tatăl cu sarcina de a căuta și de a salva ce era pierdut. În Evanghelia lui Ioan, trimiterea ucenicilor de către Isus este înțeleasă a fi o continuitate a mandatului din partea Tatălui Său (de aproximativ 50 de ori în Ioan, prima dată 3:17; 10:16, 17:18, 21 și 23 compară cu 14:31) și trimiterea Duhului Sfânt de către Tatăl și Isus (Ioan 14:26, 15:26, Luca 24:29). Din acest motiv, Ioan folosește același cuvânt „a trimite”, (în latină: *misso*) în ambele cazuri. În Ioan 17:18-23, Isus a spus „Așa cum M-ai trimis Tu în lume, așa I-am trimis Eu.” În Ioan 20:21, El schimbă această frază pe un ton mai personal „Așa cum M-a trimis pe Mine Tatăl, așa vă trimit și Eu.” În rugăciunea Sa pentru ucenici din capitolul 17, îi spune Tatălui că le-a dat Cuvântul lui Dumnezeu și i-a pregătit să ducă mesajul în lume. Isus poate fi apreciat doar în cadrul unei relații cu privire la misiunea Sa de a instaura domnia Tatălui Său. Nicăieri nu este mai clară natura universală a misiunii lui Cristos mai mult decât în învățăturile Sale. Cristos își împlinește lucrarea în lume prin biserica Sa, iar lucrarea bisericii este de a-L prezenta pe Isus lumii. Pavel ne spune că:

Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine, neținându-le în socoteală păcatele lor, și ne-a încredințat nouă propovăduirea acestei împăcări. Noi dar, suntem trimeși împuterniciți ai lui Hristos; și, ca și cum Dumnezeu ar îndemna prin noi, vă rugăm fierbinte, în Numele lui Hristos: Împăcați-vă cu Dumnezeu! (2 Corinteni 5:19-20).

În acest pasaj, apostolul Pavel prezintă un argument puternic că oamenii credincioși care sunt în Cristos sunt trimiși în lume pentru a oferi lumii pe Cristos pentru ca lumea să se împace cu Dumnezeu prin Isus. Aceasta este misiunea bisericii, de a merge în lume și de a-L prezenta pe Cristos lumii. Dacă atunci când a fost pe pământ, Cristos a împlinit El această misiune, acum a lasat această responsabilitate în mâinile bisericii. Așa cum am arătat, biserica este chemată prin natura sa la misiune, iar în cadrul misiunii ei, ea are nevoie de aceste două elemente care au fost folosite de Isus în lucrarea Sa: predicarea și învățătura. Isus și-a început misiunea predicând Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și apoi a început să îi învețe pe oameni adevărurile Împărăției lui Dumnezeu. În același fel, o biserică misionară trebuie întâi să proclame mesajul Împărăției lui Dumnezeu și apoi să ofere învățături oamenilor despre ce înseamnă cu adevărat Împărăția. În mod ideal, formarea spirituală și comunitatea sunt direcționate atât în exterior cât și în interior. Această manifestare în exterior o numim misiune. Trebuie să ne amintim faptul că comunitatea nu există pentru sine însăși sau pentru împlinirea ei proprie. Misiunea comunității este de a proclama mesajul Împărăției lui Dumnezeu.

Mai mult, misiunea bisericii nu este doar să prezinte evanghelia, așa cum am văzut, sau să îi caute pe cei pierduți pe care să îi aducă la Cristos. Misiunea bisericii constă și în a planta alte biserici noi. Cristos cheamă biserica să fie o biserică misionară care să planteze biserici acolo unde nu există niciuna. Se spune adesea că „o biserică care nu dă naștere altei biserici este o biserică moartă.” Din păcate, multe biserici din ziua de azi s-au închis între cei patru pereți și sunt mulțumite să stea acolo și „să I se închine lui Dumnezeu.” Creștinătatea nu trebuie să uite că „dacă se pierde misiunea, se pierde

evanghelia.” Când a dat această însărcinare bisericii, Cristos a asigurat-o de prezența și puterea Sa. Biserica merge acolo unde Domnul se află deja la lucru.

Misiunea aparține de însăși natura bisericii deoarece biserica continuă lucrarea lui Cristos pentru salvarea omenirii. Această lucrare poate fi realizată doar de Duhul Sfânt. Autorul cărții Faptele Apostolilor menționează în capitolul 1 cu versetul 8: „Voi veți primi o putere când Duhul Sfânt se va pogorî peste voi și îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudeea și Samaria până la marginile pământului.” Biserica nu își împlinește lucrarea prin forțele ei proprii. Duhul Sfânt este dat bisericii ca un dar permanent care o împuternicește în lucrare și îi dă avânt pentru o viață dinamică. Așadar, prin definiție, biserica nu poate rămâne statică sau mulțumită de starea prezentă a lucrurilor. Ea trebuie să se afle permanent în misiune, proclamând, anunțând și învățând pe alții vestea bună.

Nu putem vorbi despre biserică și misiune ca despre două lucruri diferite pentru că ele există doar împreună. Biserica și misiunea nu pot fi separate, iar dacă cineva ar încerca să le separe, acest lucru ar duce la o criză serioasă pentru fiecare. Credincioșii nu pot vorbi despre biserică fără să vorbească și despre misiune și nu pot vorbi despre misiune fără să vorbească despre biserică. Aceste două componente, biserica și misiunea, au un rol important în planul lui Dumnezeu pentru mântuirea acestei lumi. Misiunea, care este natura bisericii, este îndeplinită doar prin biserica locală.

Biserica și Împărăția lui Dumnezeu

Biserica nu are doar un mandat clar de misiune, ci are și un mesaj direct pentru misiune. Mesajul pe care biserica îl propagă prin misiunea sa este evanghelia împărăției lui Dumnezeu; această realitate a împărăției lui Dumnezeu joacă un rol foarte important în

misiunea bisericii pe întreg parcursul lucrării. Pentru a înțelege rolul bisericii ca o expresie vizibilă a împărăției lui Dumnezeu, trebuie să definim trei diferențe esențiale între biserică și împărăția lui Dumnezeu.

În primul rând, biserica nu poate fi echivalată cu împărăția lui Dumnezeu. Biserica este alcătuită din acei care se supun domniei lui Dumnezeu, care sunt însă în același timp „supuși greșelilor și necurăției”. Biserica, fiind un mixaj de adevăr și greșeli, reprezintă uneori o expresie vizibilă a împărăției, însă alteori nu reprezintă această expresie. Biserica nu poate fi echivalată cu împărăția lui Dumnezeu, însă poate fi o expresie vizibilă a acesteia. Biserica în acest context poate fi definită ca o grupare de oameni care se supun domniei lui Dumnezeu și care acceptă poruncile Lui în viața lor (Coloseni 1:12-14). Aceasta face ca biserica să fie manifestarea prezentă a împărăției lui Dumnezeu, împărăție în sensul secundar, adică sfera în care domnia este exercitată. Biserica nu este împărăția, însă se află în strânsă legătură cu ea. Importanța acestei corelații poate fi văzută în expresiile echivalente utilizate în Noul Testament pentru și în legătură cu împărăția. Acești termeni echivalenți indică importanța de a fi sub domnia lui Dumnezeu în Cristos. O modalitate de a descrie speranța împărăției din Biblie se referă la acțiunile lui Dumnezeu pentru mântuirea poporului Său. Noțiunile de domnie și mântuire se regăsesc împreună în Vechiul Testament (Psalmul 74:12; Isaia 33:22; 44:6).

Cea de-a doua diferență care trebuie clarificată între biserică și împărăția lui Dumnezeu se referă la faptul că cetățenia în Împărăția lui Dumnezeu include participarea la biserică, în timp ce membralitatea într-o biserică nu este în mod necesar sinonimă cu a fi cetățean în împărăție. Este adevărat că Biserica nu constituie un scop în sine, deoarece ea se îndreaptă spre împărăția lui Dumnezeu al cărei sămânță, semn și instrument este.

Împărăția nu poate fi separată de Biserică deoarece amândouă sunt inseparabile de persoana și lucrarea lui Cristos. Prin urmare, nu este posibil să separăm Biserica de împărăție ca și cum prima ar aparține exclusiv de realitatea imperfectă a istoriei, în timp ce cealaltă ar fi împlinirea perfectă escatologică a planului divin de mântuire.

Cel de-al treilea aspect se referă la faptul că biserica este instrumentul lui Dumnezeu, în timp ce împărăția este domnia lui Dumnezeu. Biserica își împlinește misiunea prin două modalități vis-à-vis de împărăția lui Dumnezeu. În primul rând, ea este singura instituție fondată în mod divin pentru propovăduirea evangheliei. Și în al doilea rând, biserica este instrumentul lui Dumnezeu în vederea mărturiei în această lume.

Biserica lui Cristos și Împărăția lui Dumnezeu se află într-o relație interdependentă. Prin misiunea bisericii evanghelia împărăției este propovăduită iar oamenii au posibilitatea de a intra în împărăția lui Dumnezeu. Doar Biserica poate, prin misiunea sa, să aducă împărăția lui Dumnezeu în inimile oamenilor.

Puterea lui Dumnezeu manifestată în viața Bisericii oferă o viziune holistică asupra slujirii

Puterea lui Dumnezeu și comunitatea noii creații ocupă un rol important în viața și activitatea apostolului Pavel. Din perspectiva paulină, puterea lui Dumnezeu este la lucru în fiecare moment al istoriei și ea poate fi întâlnită în toate aspectele creației pe care El a adus-o în ființă din nimic. Întregul Univers stă ca martor la tot ceea ce Dumnezeu realizează prin puterea Sa în fiecare moment de pe axa timpului. Scopul principal în manifestarea puterii lui Dumnezeu în întreaga creație este susținerea ei și totodată răscumpărarea ei atât la nivel individual, cât și cosmic.

În teologia paulină răscumpărarea individuală a avut loc în cadrul lucrării de reconciliere pe care Dumnezeu a făcut-o posibilă în Cristos. La acest lucru se referă Pavel în 2 Corinteni 5:17, când spune: „Căci, dacă este cineva în Hristos, este o faptură nouă [o nouă creație – καινή κτίσις]. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi.” Prin introducerea substantivului καινή κτίσις Pavel dorește mai degrabă să ne comunice ideea de răscumpărare individuală. În același timp expresia καινή κτίσις, folosită doar de Pavel de două ori în scrierile sale (Galateni 6:15 și 2 Corinteni 5:17), trebuie înțeleasă mai degrabă ca o nouă creație și nicidecum noua creație. Expresia „dacă este cineva în Hristos” sugerează ideea că omul cel vechi a experimentat o natură nouă în Cristos prin pocăință și credință, în timp ce continuarea „este o faptură nouă” implică o nouă natură care este posibilă prin lucrarea de răscumpărare făcută de Dumnezeu în Cristos.

Când Pavel face referire la „o nouă creație în Cristos” ne face conștienți de inaugurarea unei noi umanități care a început odată cu venirea lui Cristos. Prin urmare, noua creație este doar unul dintre mai multe moduri în care Pavel articulează triumful spiritului asupra trupului.

Cu atât mai mult în această situație Biserica lui Cristos este chemată să își cunoască atât identitatea cât și valorile. Deseori, se manifestă o profundă criză în ce privește înțelegerea valorilor pe care le are Biserica. Această criză a dat naștere unor interpretări haotice care au dus la tot felul de fanatisme, convingeri și fabulații personale care nu au absolut nimic în comun cu valorile creștine. Criza este generată de analfabetismul religios care s-a extins pe scară largă în creștinismul de azi. Efectul acestui analfabetism a fost cauza multor tensiuni generate între credincioșii care alcătuiesc Trupul lui Cristos.

Trăim cu nădejdea că, poate, această generație va fi capabilă să se debaraseze de

mediocritatea care a stăpânit perioade mari de timp în Biserica lui Cristos. Problema substituirii valorilor creștine cu încredințări personale este la fel de serioasă teologic precum încercarea șarpelui din grădina Eden de a submina porunca divină printr-un „oare” („Oare a zis Dumnezeu cu adevărat?” Geneza 3:2). O chestiune la fel de sensibilă a fost și venirea iudaizatorilor din Ierusalim în Galatia pentru a introduce o schimbare în valorile pe care apostolul Pavel le-a instituit în biserica nou formată.

În această bătălie pentru recunoașterea valorilor trebuie să ne întrebăm dacă există o voce credibilă care are autoritatea supremă în ce privește crezul și practica, atunci când este vorba de anumite probleme religioase. Dacă abordăm această problemă din punct de vedere religios, atunci putem spune că Dumnezeu este autoritatea legitimă – cea care are dreptul să prescrie ce trebuie să credem și cum trebuie să ne purtăm. Cuvântul lui Dumnezeu revelat pe paginile Sfintei Scripturi reprezintă autoritatea care trebuie luată în considerare în ce privește crezul și conduita ființei umane.

Prin autoritatea Bibliei noi înțelegem că Biblia, ca expresie a vocii lui Dumnezeu pentru noi, posedă dreptul suprem de a defini ce trebuie să credem și cum trebuie să ne comportăm. O citire atentă a Bibliei ne face conștienți de importanța acestui adevăr și de impactul pe care Cuvântul lui Dumnezeu îl poate avea asupra oricărei ființei umane deschise la revelația divină.

Cuvântul revelat și lucrarea Duhului în procesul de iluminare, sunt de o importanță majoră. Fără o iluminare din partea prezenței inconfundabile a Duhului Sfânt, omul nu poate și nici nu are capacitatea de a accepta autoritatea Scripturii ca model suprem pentru viața personală. Abia atunci când mintea umană este cucerită de prezența Duhului Sfânt, ființa umană va avea puterea să accepte autoritatea Scripturii ca model suprem pentru

viața sa. În afara acestei experiențe, ființa umană va continua să-și trăiască viața după un set de valori care au menirea de a distruge chipul lui Dumnezeu din om, aducându-l în cele din urmă în conflict cu legea morală a lui Dumnezeu.

Valorile Bisericii au un fundament puternic, ele nu sunt prescrise de o mână omenească, Dumnezeu Însuși este autorul lor. Păstrarea acestor valori într-o societate ca cea din mileniul trei este de o importanță majoră. Tot mai multe biserici, din nefericire, sunt dispuse la a-și negocia valorile în schimbul popularității și al unui creștinism colorat care nu necesită o trăire în totalitate după percepțiile scripturale. Nevoia primordială a Bisericii este de a reveni la valorile creștine pentru a dobândi o sănătate spirituală și o mărturie puternică în societatea contemporană.

O perspectivă sănătoasă asupra vieții este strict legată de întrebarea lui Saul pe drumul Damascului: „Doamne, ce vrei să fac?” (Fapte 9:6). Adesea viața se scurge în afara acestei întrebări fără să știm ce trebuie să facem sau de ce suntem pe această planetă. Într-o anumită împrejurare a vieții sale, Nicolae Iorga spunea: „Taina existenței umane nu stă în a trăi, ci în a ști pentru ce trăiești.” Atâta timp cât nu știm pentru ce trăim sau care este sensul vieții, nu doar că suntem victimele propriei noastre limitări, însă, din pricina acestei confuzii, și planul lui Dumnezeu pentru viața noastră este afectat.

Pornind de la această realitate prezentă în creștinismul evanghelic de azi, nu ar trebui să ne mai surprindă de ce atât de multe biserici, chiar și după zeci de ani de „funcționare”, nu au reușit încă să își clarifice scopul existenței. Cele două coordonate, și anume scopul vieții și scopul bisericii, sunt într-o relație inseparabilă. Nici unul nu poate fi despărțit de celălalt și niciunul nu poate fi neglijat; scopul bisericii nu este altceva decât un rezultat premeditat al unei vieți trăite conștient de pretențiile și așteptările pe care

Dumnezeu le are de la creaturile Sale.

Având ca punct de plecare aceste două elemente, întrebarea necesară pentru vitalitatea unei biserici autentice ar fi: „De ce existăm?” Până nu avem curajul sau disponibilitatea de a sta, ca biserică, față în față cu această provocare, biserica din care facem parte nu va avea „nici temelie, nici motivație și nici direcție pentru lucrare”. Generația actuală trebuie să își asume această întrebare, deoarece direcția în care se îndreaptă biserica este una întâmplătoare și lipsită de orice țel. Realitatea prezentă a bisericii ar trebui să fie sunetul trâmbiței lui Cristos care să-i trezească pe creștini din apatie, buimăceală și lamentări.

Ce altceva ar mai putea să trezească o comunitate de oameni care stau în nepăsare, uzându-și hainele pe băncile bisericii fără să știe măcar de ce se află acolo și încotro se îndreaptă? Când devii conștient de importanța scopului în sine nu mai poți să îți petreci restul vieții ca până atunci. Din acel moment, existența capătă coerență, teologia suferă o reorientare și totul începe să prindă viață. Iar toate acestea se pot obține când o mână de oameni dintr-o anumită biserică de undeva de pe mapamond se confruntă cu întrebarea: de ce existăm ca biserică?

Necesitatea unei asemenea perspective este de o importanță majoră pentru Biserica lui Cristos din mileniul trei. Împrejurările sunt de așa natură încât, creștin fiind, nu poți să nu îți dai seama că Dumnezeuul istoriei va aduce în curând întreaga omenire la linia de sosire. Tocmai această perspectivă a sfârșitului ar trebui să fie o motivație suficient de puternică pentru a produce o convulsie spirituală. Trăind viața din perspectiva sfârșitului sau, de ce nu, din perspectiva veșniciei, sunt convins că biserica de azi ar avea o direcție total diferită decât cea pe care o urmează în prezent. O perspectivă asupra viitorului său sau a veșniciei ar trezi realmente inimile și mințile creștinilor. Această perspectivă ar duce la

existența unor biserici sănătoase și în creștere. Multe biserici, din nefericire, nu au ajuns încă la un consens când vine vorba de stabilirea scopurilor pentru care există în lume.

În primul rând, este important ca fiecare biserică să își clarifice scopurile. Când scopurile au fost bine fixate și sunt suficient de clare pentru ca membrii bisericii să le înțeleagă fără prea multă bătaie de cap, din punct de vedere strategic s-a realizat primul pas care constituie baza pentru tot ceea ce urmează să vină, acesta fiind de fapt și cel mai important.

Al doilea aspect important este comunicarea scopurilor. Nu este suficient să își clarifice scopurile existenței, ea trebuie să își comunice scopurile într-o manieră relevantă astfel ca cei ce fac parte din comunitatea respectivă să înțeleagă foarte clar scopul bisericii din care fac parte. Bineînțeles, scopul fiecărei biserici trebuie să fie în concordanță cu scopul pe care Biblia îl emite. Un scop diferit de scopul pe care îl găsim în Scripturi nu este un scop relevant, prin urmare biserica respectivă se îndreaptă într-o direcție greșită. O modalitate de a comunica scopul este prin formularea unei declarații de scop foarte clară, cum ar fi: „Scopul Bisericii lui Cristos este de a se închina lui Dumnezeu în reverență, de a crește spre o maturitate asemănătoare cu cea a lui Cristos și de a proclama Vestea Bună a Împărăției lui Dumnezeu oamenilor nemântuiți.”

Al treilea aspect important este organizarea în funcție de scopurile propuse. Ca scopurile să se poată implementa este nevoie de un sistem și o structură care să poată oferi un cadru de funcționare a scopurilor propuse. Nu de puține ori, multe biserici se împotmolesc tocmai aici. Într-adevăr este un aspect foarte complex care necesită o muncă titanică în găsirea unei structuri care să funcționeze conform scopului propus.

În cele din urmă, un aspect important este necesitatea ca biserica să aplice scopurile. În

procesul de implementare a scopului propus, Warren vorbește despre importanța faptului că Biserica trebuie să se concentreze nu atât de mult pe rezultatele imediate, ci mai degrabă pe progresele care se realizează în perioada respectivă. Perseverența în realizarea scopului propus constituie trambulina care va propulsa Biserica spre chemarea pe care a primit-o din partea lui Dumnezeu.

În pofida realității actuale, a problemelor de o complexitate ieșită din comun, Biserica trebuie să fie cetatea ce deține o viziune holistică asupra vieții. Formarea unei viziuni eficace pentru biserica locală ar trebui să ia în considerare câteva provocări.

În primul rând, viziunea se naște întotdeauna pe fondul unei nevoi neîmplinite sau a unor probleme nerezolvate dintr-un anumit domeniu. Problema cu care se confruntau oamenii din Ierusalim din perioada lui Neemia era una pe care ei, ca națiune, nu reușiseră s-o rezolve de mai bine de un secol. Toate tentativele de soluționare au sfârșit cu eșecuri. Odată ce Neemia a ajuns la Ierusalim, el face un lucru ce avea să atingă o coardă sensibilă din viața lor: „Vedeți starea nenorocită în care suntem! Ierusalimul este dărâmat, și porțile sunt arse de foc” (2:17a). Ce face Neemia aici este mai mult decât o simplă prezentare a situației din Ierusalim, este mai degrabă o conștientizare a publicului.

Problemele care lovesc atât în credincioșii din biserică, cât și în societatea de azi sunt un motiv suficient de puternic pentru ca biserica să își formeze o viziune clară cu care să vină în întâmpinarea oamenilor și a nevoilor din viața lor. Biserica poate și trebuie să fie un refugiu pentru o lume care este în declin spiritual, emoțional și familial. Oriunde există o problemă în societatea noastră, este nevoie și de viziune pentru a o rezolva.

În al doilea rând, o viziune din partea lui Dumnezeu este întotdeauna o soluție la o problemă. În situația de față, soluția propusă de Neemia a fost: „Veniți să zidim iarăș

zidul Ierusalimului.” (Neemia 2:17b). Rezolvarea a venit ca răspuns la o nevoie acută din viața lor. Soluția trebuie să fie practică și să răspundă la o situație critică din viața comunității în care biserica se găsește. Din nefericire, societatea de azi caută răspunsuri la probleme acolo unde nu se găsesc. În mijlocul căutărilor, totuși există speranță: „Biserica lui Cristos este speranța lumii”.

În al treilea rând, orice acțiune umană are în spate o motivație. Un singur motiv puternic este suficient pentru a-l determina pe om să acționeze pentru atingerea obiectivului. Cartea Neemia ne prezintă un context cu totul neobișnuit: oameni care locuiesc în Ierusalim, având ca decor zilnic un morman de dărâmături, fără să pară deranjați în vreun fel de tot ce era în jurul lor. S-au resemnat atât de mult cu situația de acolo, încât fiecare și-a focalizat atenția asupra propriilor interese.

Am putea spune că Neemia a acționat în primul rând pentru onoarea lui Dumnezeu, deoarece atât numele cât și persoana lui Dumnezeu erau strict legate de istoria acestui popor. Toate acțiunile evreilor erau o priveriște pentru celelalte națiuni. În alte cuvinte, toate popoarele din jurul lui Israel erau cu ochii pe ei. Acesta este contextul în care se înscrie acțiunea lui Neemia. El n-a îngăduit ca numele lui Dumnezeu să fie de ocară. De aceea, el acționează bazat pe viziunea pe care Dumnezeu i-a încredințat-o. Totodată, acțiunile lui Neemia sunt caracterizate de altruism.

Pe lângă faptul că numele lui Dumnezeu era făcut de ocară, era în joc și reputația lor de evrei. Când li s-a adus aminte că trebuie să acționeze ca să nu mai fie de ocară, s-a întâmplat ceva în mintea lor. Dacă până atunci nu au reușit să găsească nimic care să îi motiveze, acum nimic nu îi mai putea opri să reconstruiască zidurile Ierusalimului.

Există numeroase similitudini între situația de atunci și realitatea ai căror martori

suntem azi. Nepăsarea, lamentarea, lipsa unei viziuni sunt specifice unei generații de credincioși care par a fi „condamnați” la eșec. Îndrăznesc să afirm însă că, în pofida contextului nefavorabil, fiecare credincios a fost „condamnat” de Cristos la victorie, la viață. De ce atunci ne mai îngăduim luxul de a sta nepăsători și de a ne lamenta? În loc să acționeze și să aibă inițiativă, creștinii au ales să accepte resemnați starea de fapt, fără să ne dăm seama că toate aceste atitudini aduc o ofensă la adresa numelui lui Dumnezeu. Numele lui Dumnezeu este legat de noi ca popor al Său. Având această perspectivă asupra vieții, fiecare credincios este chemat să zidească zidurile „Ierusalimului”, care pot fi Biserica, cei nevoiași, semenii noștri etc. Acționând în această direcție, societatea noastră va experimenta realmente o transformare vizibilă, realizată de puterea Duhului Sfânt.

În al patrulea rând, există un timp când omul potrivit ajunge la locul potrivit; acela este momentul cel mai prielnic de a acționa în virtutea viziunii primite din partea lui Dumnezeu. Dacă vrei să faci ceva pentru lucrarea lui Dumnezeu trebuie să fii dispus și deschis să plătești prețul realizării viziunii. Tu ești chemat pentru generația de azi. Neemia a acționat pentru onoarea lui Dumnezeu și în favoarea semenilor lui din generația sa.

Intervenția lui Dumnezeu vine tocmai pe fondul nepăsării și în contextul în care altele erau prioritățile pe care și le stabiliseră israeliții. Din păcate, viziunea lor era caracterizată de egoism și idolatrie, au pus interesele proprii mai presus de interesele lui Dumnezeu. Au făcut din prioritățile lor un scop în sine în viață, consumându-și timpul și resursele într-o direcție greșită. Din nefericire, această realitate se regăsește pe scară largă în biserica de azi, unde cei mai mulți aleargă după interesul caselor lor. Iar dacă mai au

timp, își liniștesc conștiința cu o faptă bună sau cu un mers la biserică.

Dacă ești un vizionar care urmărești binele Împărăției lui Dumnezeu, atunci acționează în primul rând în interesul Împărăției lui Dumnezeu (Matei 6:33). Când Dumnezeu încredințează cuiva o viziune, întotdeauna este legată de El și lucrarea Sa chiar dacă se desfășoară în afara Bisericii. Scopul principal al fiecărei viziuni este susținerea lucrării lui Dumnezeu, fie în Biserică, fie în societate. Finalitatea practică a fiecărei viziuni este aceea că Împărăția lui Dumnezeu se extinde și, nu în ultimul rând, cei ce iau parte la ea devin mai asemănători cu Cristos. Judy Wardell Halliday spunea că pentru ca viziunea să devină realitate trebuie să ne menținem angajamentul față de ea. Fii un vizionar care caută ca viziunea lui Dumnezeu să se realizeze acolo unde El te-a așezat. Fii dispus să plătești prețul necesar. Împărăția lui Dumnezeu are nevoie de vizionari care să dea Bisericii lui Cristos o dimensiune holistică.

Bibliografie

- Aldrich, Joseph C. *Life Style Evangelism: Crossing Traditional Boundaries to Reach the Unbelieving World*. Portland: Multnomah, 1981.
- Agnew, Francis H. *The Origin of the New Testament Apostle Concept: A Review of Research*. London:SPCK, 1986.
- Allen, Ronald J. & Williamson, Clark M. *Preaching the Gospels Without Blaming the Jews*. Westminster John Knox Press, Louisville, London, 2004.
- Allen, Ronald & Gordon Borrer. *Worship: Rediscovering the Missing Jewel*. Multnomah Press, Portland, Oregon, 1982.
- Althaus, Paul. *The Theology of Martin Luther*. Philadelphia: Fortress Press, 1966.
- Bannerman, James. *The Church of Christ*. Cherry Hill, N.J.: Mack Publishing, 1972.
- Barth, Karl. *The Word of God and the Word of Man*. New York: Harper and Row, 1956.
- Bartlett, David L. *What's good about this news? Preaching from the Gospels and Galatians*. Westminster John Knox Press, Louisville, London, 2003.
- Basden, Paul & David S. Dockery, editors., *The People of God: Essays on the Believer's Church*. Broadman Press, Nashville, Tennessee, 1991.
- Baldwin, Joyce G. *Daniel: An Introduction & Commentar*. InterVarsity Press, Illinois, 1978.
- Baxter, Richard A. *A Call to the Unconverted to Turn and Live*. Reprint: Grand Rapids: Zondervan, 1953.
- Berkhof, Louis. *Systematic Theology*. The Grey House, 3 Murrayfield Road, Edinburgh EH12 6EL, 1949.
- Beyerhaus, Peter. *Missions Which way? Humanization or Redemption*. Zondervan Publishing House, Grand Rapids, Michigan, 1971.
- Bingham, Hunter W. *The God Who Hear*. Downers Grove, Illinois, InterVarsity Press, 1986.
- Blauw, Johannes. *The Missionary Nature of the Church*. New York: McGraw-Hill, 1962.
- Bonhoeffer, Dietrich. *Sanctorum Communio: A Theological Study of the Sociology of the Church*. Minneapolis: Fortress Press, 1998.

- Brown, Raymond E. *The Birth of the Messiah*. Garden City, N. Y.: Doubleday, 1977.
- Brunner, Emil. *The Misunderstanding of the Church*. Lutterworth Press London, 1952.
- Calvin, John. *Institutes of the Christians Religion*, volume 2. Philadelphia: Westminster, 1960.
- Carroll, Joseph S. *How to Worship Jesus Christ*. Chicago: Moody Press, 1984.
- Carson, D.A. *The Church in the Bible and the World: An International Study*. Baker Book House: Grand Rapids, Michigan, 1987.
- Carter, James E. *The Mission of the Church*. Nashville: Broadman, 1974.
- Cerfaux, Lucien. *The Church in the Theology of St. Paul*. Hender and Hender, 1963.
- Christians, Earl J & Schipper, Wesley S. *Who is in the World?* William B. Eerdmans Publishing Company, Grand Rapids, Michigan, 1972.
- Limouris, W. *Faith and Order Paper No. 130*. Geneva: World Council of Churches, 1986.
- Clouse, Robert G. Richard V. Pierard, Edwin M. Yamauchi, *Two Kingdoms: The Church and Culture through the Age*. Moody Press Chicago, 1993.
- Clowney, Edmund P. "Interpreting the Biblical Models of the Church", D. A. Carson, ed., *Biblical Interpretation on the Church: Text and Context*. Exeter: Paternoster Press, 1984.
- Clowney, Edmund P. *The Church Contours of Christian Theology*. InterVarsity Press, Downers Grove, Illinois, 1995.
- Clowney, Edmund P. "Toward a Biblical Doctrine of the Church," *Westminster Theological Journal* 31, no. 1 November 1968.
- Come, Arnold B. *Agents of Reconciliation*. Philadelphia: The Westminster Press, 1988.
- Copeland, Mark A. *The Church Jesus Built*. Inter Varsity Press, Philadelphia, 1996.
- Cornwall, Judson. *Elements of Worship*. Bride Publishing, INC. South Plainfield, New Jersey 1985.
- Cornwall, Judson. *Worship as Jesus Taught It*. Victor House Publishers Tulsa, Oklahoma, 1987.

- Costas, Orlando E. *Theology of the Crossroads in Contemporary Latin America*. Rodopi, Amsterdam, 1976.
- _____. *The Church and its Mission*. Wheaton, Tyndale and London: Coverdale, 1974.
- Cotterell, Peter. *Mission and Meaning-Lessness: The good news in a world of suffering and disorder*. Published in Great Britain, 1990.
- Cranfield, C.E.B. "Diakonia in the New Testament," in *Service in Christ*. ed. James I. McCord and T. H. L. Parker. Grand Rapids: Eerdmans, 1996.
- Deissmann, Adolf. *Light from the Ancient East: New Testament Illustrated by Recently Discovered Texts of the Greco-Roman World*. London: Hodder and Stoughton, 1910.
- Dickson, Kwesi A. *Uncompleted Mission: Christianity and Exclusivism*. Orbis Books, Maryknoll: New York, 1991.
- _____. *Dictionary of the Bible*, second edition, by James Hastings. Revised Edition: by Frederick C. Grand and H. H. Rowley. Edinburgh: T. & T. CLARK: 38 George Street, 1963.
- _____. *Dictionary of the New Testament Theology*. ed. Colin Brown. Zondervan Publishing House, Grand Rapids, Michigan, 1986.
- _____. *Dictionary of Theology*. Editor: Everett F. Harrison, Associate Editor: Geoffrey W. Henry, Consulting Editor: Carl F. H. Henry. Baker Book House, Grand Rapids, Michigan, 1960.
- Dodd, C.H. *The Parables of the Kingdom*. New York: Charles Scribner's Sons, 1961.
- Donders, Joseph G. *Charged with the Spirit: Mission is for Everyone*. Orbis Books Maryknoll, New York, 1993.
- Dowey, Edward Jr, A. *Commentary on the Confession of 1967 and an Introduction to the "Book of Confessions"* Philadelphia: Westminster Press, 1968.
- Dunn, James D. G. *Unity and Diversity in the New Testament, volume 2*. London: SCM, 1990.
- Earle, Ralph A. Elwood Sanner, Charles L. Childres, *Beacon Bible Commentary*. Beacon Hill Press of Kansas City, 1971.
- Ellis, David J. and Gasque, W. Ward. *In God's Community: The Church and Its Ministry*. Pickering & Inglis, London – Glasgow, 1978.

- Ellis, Joy S. *The Church on Purpose: Key to Effective Church Leadership*. Standard Publishing, Ohio, 1982.
- _____. *Encyclopedia of Religious Knowledge*, second edition, general ed. J.D. Douglas. Baker Book House, Grand Rapids, Michigan, 1991.
- Erickson, Millard. *Christian Theology*, volume 3. Baker Book House, Grand Rapids Michigan, 1985.
- _____. *Evangelical Dictionary of Theology*. Editor: Walter A. Elwell. Baker Book House, Grand Rapids: Michigan, 1994.
- Evans, William. *The Great Doctrines of the Bible*. Moody Press, Chicago, 1974.
- Farley, Edward. *Ecclesial Man: A Social Phenomenology of Faith and Reality*. Fortress Press, Philadelphia 1975.
- Finley, Thomas J. *Joel, Amos, Obadiah*. The Wycliffe Exegetical Commentary. Moody Press Chicago, 1990.
- Fiorebza, Elisabeth Schussler. *Discipleship of Equals: A Critical Feminist Ekklesia-logy of Liberation*. New York: Crossroad, 1993.
- Flew, R. Newton. *Jesus and His Church*. London: Epworth, 1956.
- Forkman, Goran. *The Limits of Religious Community*. Lunk: C. W. K. Glerup, 1972.
- Frank E. Gaebelin. *The Expositor's Bible Commentary with the New International Version*, volume 8. General Editors: Matthew: D. A. Carson, Mark: Walter W. Wessel, Luke: Walter L. Liefeld. Regency, Reference Library, Zondervan Publishing House, Grand Rapids, Michigan 1984.
- Friedman, Thomas L. *The Lexus and Olive Tree*. New York: Anchor, 2000.
- Gaebelin, Frank E. *The Expositors Bible Commentary, volume 10*. Regency Library, Zondervan Publishing House, Grand Rapids, Michigan 1976.
- George, Timothy. *Theology of the Reformers*. Broadman Press, Nashville, Tennessee, 1992.
- Getz, Gene A. *Sharpening the focus of the Church*. Moody Press Chicago, 1986.
- Giles, Kevin. *Patterns of Ministry among the First Christians*. Melbourne: Collins Dove, 1989.

- Gordon, Wenham J. *The Book OF Leviticus*. Grand Rapids: Eerdmans, 1979.
- Graham, Kendrick. *Learning to Worship as a Way of Life*. Minneapolis: Bethany House, 1984.
- Green, Michael. *Evangelism in the Early Church*. Grand Rapids: Eerdmans, 1970.
- Greidanus, Sidney. *Preaching Christ from the Old Testament: A Contemporary Hermeneutical Method*. William B. Eerdmans Publishing Company, Grand Rapids, Michigan / Cambridge, U.K., 1999.
- Grudem, Wayne. *Systematic Theology, An Introduction to Biblical Doctrine*. InterVarsity Press, Leicester, England, 1994.
- Gutierrez, G. *A Theology of Liberation*. Maryknoll, NY: Orbis Books, 1973; SCM Press, 1974.
- Gutierrez, Gustavo. *Freedom and Salvation: A Political Problem, in Liberation and Change*. Atlanta: John Knox Press, 1977.
- Guy P. Duffield/N.M. Van Cleave, *Foundations of Pentecostal Theology*. By L.I.F.E. Bible College at Los Angeles, 1987.
- Hauerwas, Stanley and William, Willimon. *Resident Aliens: Life in the Christian Colony*. Nashville: Abingdon Press, 1989.
- Howard, David M. *Jesus Christ: Lord the Universe, Hope of the World*. InterVarsity Press, Downers Grove Illinois.
- Jacob, Edmund. *Theology of the Old Testament*. New York: Harper and Row, 1958.
- James D. G. Dunn, *World Biblical Commentary*, Volume 38A, Romans 1-8. Word Publishing UK., 1991.
- Jeremias, Joachim. *The Parables of Jesus*. New York: Schibner, 1963.
- Kasper, Walter. *Theology and Church*. New York: Crossroad, 1989.
- Kraus, C. Norman Korman *An Intrusive Gospel? Christian Mission in the Postmodern World*. InterVarsity Press, Downers Grove, Illinois, 1998.
- Kruse, Colin. *New Testament Models for Ministry: Jesus and Paul*. Nashville: Thomas Nelson, 1983.
- Kruse, Colin. *New Testament Models for Ministry: Jesus and Paul*. Nashville: Thomas Nelson, 1983.

- Kung, Hans. *The Church*. London: Burns & Oates, 1968.
- Kuzmic, Peter. *The Church – God’s Agent For Change*. ed de Bruce J. Nicholls Paternoster Press, 1986.
- Ladd, George Eldon. *A Theology of the New Testament*. William B. Eerdmans Publishing Company, Grand Rapids Company, 1975.
- Leon-Dufour, Xavier. *Sharing the Eucharistic Bread: The Witness of the New Testament*. New York: Paulist, 1986.
- Liefeld, Walter L. *Ephesians*. Inter Varsity Press, Downers Grove, Illinois, Usa Leicester, England, 1997.
- Lindsell, Harold. *An Evangelical Theological of Missions*. Grand Rapids: Zondevan, 1970.
- Lischer, Richard. *A Theology of Preaching: Dynamics of the Gospel*. Nashville: Abingdon, 1981.
- Litton, Edward Arthur. *Introduction to Docmatic Theology*. New edition, edited by Philip MacNair, Donald J. *The Growing Local Church*. Grand Rapids, Michigan 1975.
- MacArthur, John F. *The Gospel According to Jesus*. Grand Rapids: Zondervan, 1955.
- Macquarrie, John. *Principle of Christian Theology*. New York: Scribner, 1966.
- Martin, Ralph P. “Patterns of Worship in New Testament Churches,” *Journal for the Study of the New Testament* 37, 1989.
- Martin, Ralph P. *World Biblical Commentary*, Volume 48, James. Word Books, Publishing Waco, Texas, 1988.
- McCallum, Dennis & DeLashmutt, Gary. *Understanding Ministry*. Inter-Varsity Press Downers Grove, Illinois, 1995.
- McGrath, Alister E. *Christian Theolog:, An Introduction*, second edition: Blackwell
- McKelvey, R.J. *The New Temple: The Church in the New Temple*. Oxford: University Press, 1969.
- McKevey, R.J. *The New Temple: The Church in the New Testament*. Oxford: University Press, 1969.
- Milbark, John. *Theology and Social Theory*. Oxford: Basil Blackwell, 1993.

- Michael, O. *Theological Dictionary of the New Testament*, ed. G. Friedrich. Grand Rapids: Eerdmans, 1967.
- Minear, Paul S. *Images of Church in the New Testament*. Philadelphia: Westminster Press, 1960.
- Moltmann, Jurgen. *The Church in the Power of the Spirit*. New York: Harper & Row, 1977.
- Moltmann, Jurgen. *Theology of Hope*. Minneapolis: Fortress Press, 1967, 1991.
- Moody, Dale. *The Word of Truth*. Grand Rapids: Eerdmans, 1981.
- Morgenthaler, Sally. *Inviting Unbelievers into the Presence of God: Worship Evangelism*. Zondervan Publishing House, Grand Rapids, Michigan, 1995.
- Morris, Leon. *The Apostolic Preaching of the Church*. Grand Rapids: Eerdmans, 1956.
- Morse, Christopher. *Not Every Spirit, A Dogmatics of Christian Disbelief*. Trinity Press International Valley Forge, Pennsylvania, 1994.
- Moule, C.F.D. *Worship in the New Testament*. Richmond: John Knox, 1961.
- Mudge, Lewis S. *The Church as Moral Community*. New York: Continuum, 1998.
- Murray, George R. Beasley. *Preaching the Gospel from the Gospels*. Hendrickson Publishers, 1996.
- Nee, Watchman. *The Normal Christian Church Life*. International Studies Press, Washington 8, D.C. 1962.
- Nelson, Robert J. *The Realm of Redemption: Studies in the Doctrine of the Nature of the Church in Contemporary Protestant Theology*. Greenwich, Conn.: Seabury, 1951.
- _____. *New Dictionary of Biblical Theology*, editors: T. D. Alexander, Brian S. Rosner. Consulting editors: D. A. Carson, Graeme Goldsworthy: Inter-Varsity Press, USA, 2000.
- Niesel, W. *The Gospel and Churches: A Comparison of Catholicism, Orthodoxy and Protestantism*. Philadelphia, 1962.
- Nouwen, Henri. *In the Name of Jesus: Reflections on Christian Leadership*. New York: Crossroad, 1993.
- Oliphant, Hughes. *Worship: Reformed according to Scripture*, Revised and Expanded Edition. Westminster John Knox Press, Louisville, London, 2002.

- Panikulam, George. *Koninonia in the New Testament: A Dynamic Expression of Christian Life*. Rome: Biblical Institute Press, 1979.
- Pannenberg, Wolfhart. *Jesus – God and Man*. Philadelphia: Westminster, 1997.
- Perkins, Pheme. *Resurrection: New Testament Witness and Contemporary Reflection*. Garden City, N.Y.: Doubleday, 1984.
- Peters, George W. *A Biblical Theology of Missions*. Moody Press, Chicago, 1972.
- Pierre Teilhard de Chardin, *The Phenomenon of Man*. New York: Harper, 1959), 296-97.
- Pipher, Mary. *The Shelter of Each Other*. New York: Ballantine, 1997.
- Rad, Gerhard von. *Old Testament Theology*, volumul 2. New York: Harper and Row, 1965.
- Rahner, Karl. *Theological Investigations*, volumul 4. Baltimore: Helicon Press, 1966.
- Reimarus, Hermann Samuel. *Fragments*. Philadelphia: Fortress Press, 1970.
- Reymond, Robert L. *New Systematic Theology of the Christian Faith*. Thomas Nelson Publishers Nashville, 1998.
- Rikhof, Herwi. *The Concept of the Church: An Methodological Inquire into the Use of Metaphors in Ecclesiology*. London:Sheed & Ward, 1981.
- Robert C. *Preaching and Teaching in the Earliest Church*. Philadelphia: Westminster, 1967
- Robinson, Haddon W. *Biblical Preaching: The Development and Delivery of Expository Message*. Baker Book House, Grand Rapids, Michigan, 1980.
- Schattauer, Thomas H. *Liturgical Assembly as Locus on Mission, In Inside Out: Worship in an Age of Mission*. Minneapolis: Fortress Press, 1999.
- Schmidt, Karl L. “*Ekklesia*,” in *Theological Dictionary of the New Testament*, volume 3, ed. Gerard Kittel and Gerhard Friedrich. Grand Rapids: Eerдамans, 1964-1976.
- Shannon, Robert C. *The New Testament Church*. Collage Press Publishing Company, Joplin, Missouri, 1986.
- Snyder, Howard A. *The Community of the King*. Downers Grove, Ill.: InterVarsity Press, 1977.
- Sobrinо, Jon. *The True Church and the Poor*. Maryknoll, NY: Orbis Books, 1984.

- Stoesz, Samuel J. *The Glory of Christ in His Church: An Alliance Perspective*. Christian Publications, INC. CAMP. HILL, PENNSILVENIA, 1994.
- Stookey, Laurence Hull. *Eucharistic: Christ's Feast with the Church*. Nashville: Abingdon, 1993.
- Strong, Augustus Hopkins. *Systematic Theology*. Philadelphia: Griffth & Rowland, 1909.
- Thompson, James W. *Preaching Like Paul: Homiletical Wisdom for Today*. Westminster John Knox Press, Louisville, Kentucky, 2001.
- Thornton, L.S. *The Common Life in the Body of Christ*, 3rd ed. London: Dacre, 1950.
- Toon, Peter. *Born: Again: A Biblical and Theological Study of Regeneration*. Grand Rapids: Baker, 1987.
- Torrance, Thomas F. *Preaching Christ Today*. Grand Rapids: Eerdmans, 1994.
- Vawter, Bruce. *Biblical Inspiration*. Philadelphia: Westminster, 1972.
- Volf, Miroslav. *After Our Likeness: The Church as the Image of the Trinity*. William B. Eerdmans Publishing Company, Grand Rapids, Michigan / Cambridge, U. K., 1998.
- Wantts, John D.W. *Word Biblical Commentary Isaiah 34-66, volumul 25*. Word Books, Publisher Waco, Texas, 1986.
- Ward, Wayne E. "The Worship of the Church." in Paul Basden and David S. Dockery, eds., *The People of God: Essays on the Believers' Church*. Nashville: Broadman, 1991.
- Warren, Max. *I Believe in the Great Commission*. ed., Michael Green. Hodder and Stoughton, London, 1976.
- Watson, David. *I Believe in the Church*. William B. Eerdmans Publishing Company Grand Rapids, Michigan, 1987.
- Weiss, Johannes. *Jesus' Proclamation of the Kingdom of God*. Philadelphia: Fortress Press, 1971.
- Welch, Claude. *The Reality of the Church*. New York: Scribner's, 1958.
- Wenham, Gordon J. *Word Biblical Commentary on Genesis 1-15*. World Books, Publisher: Waco: Texas, 1987.

- Winter, Ralph D. & Steve C. Hawthorne, *Perspectives on the World Christian Movement*. William Carey Library, 1981.
- White, James, F. *Introduction to Christian Worship*. Nashville: Abingdon Press, 1980.
- Wieser, Thomas. *Planning for Mission*. New York: The US Conference for the WCC, 1966.
- William R. Barr and Rena M. Yocom, eds., *The Church in the Movement of the Spirit*. Grand Rapids: Wm.B. Eerdmans Publishing Co., 1994.
- William, Maxell D. *A History of Christian Worship: An Outline of Its Development and Forms*. Grand Rapids: Baker, 1982.
- Williams, J. Rodman. *The Church, the Kingdom, and Last Things: Systematic Theology from a Charismatic Perspective*. Zondervan Publishing House, Academic and Professional Books, Grand Rapids, Michigan 1992.
- Wolfhart, Pannenberg. *The Future of Theology. Essays in Honor of Jurgen Moltmann*, ed. by Miroslav Volf, Carmen Krieg, Thomas Kucharz. William B. Eerdmans Publishing Company Grand Rapids, Michigan/ Cambridge, U.K.
- Zizioulas, John D. *Being and Community: Studies in Personhood and the Church*. Crestwood, N. Y. 1985.